

Pitate me ko sam... Onda se verovatno i vi sami pitate ko ste, šta predstavljate u ovoj kolotečini vremena zvanoj život.

Rećiću vam ko smo, ali moram vas najpre upozoriti da istina o našem bivstvovanju nije ni najmanje lepa.

Na krstu postojanja mi plačemo razapeti sopstvenim manama dok ona nekolicina vrlina, koje posedujemo, nezaustavljivo krvari iz nas i taj bol nas podseća da smo živi.

Ali, i da odumiremo polako, iznutra...

Mada, nije li umiranje sve što se u životu i radi uopšte?

Kažu da kad je čovek jednom naučio da misli, ma o čemu mislio, on ustvari uvek misli na sopstvenu smrt.

Smrt predstavlja jedan mali kataklizam.

Jednu crnu rupu bez dna u telu kosmosa.

Smrt iskupljuje svaki život.

Ima ništavnih, beznačajnih života. Beznačajnih smrti nema.

To je istina, ali najveća istina od svih je go čovek koji strepi i strada, jedina prava stvarnost je stvarnost naše patnje.

Gde ćemo onda naći spas?

Vidite, u tome i jeste stvar...

Ja sam, vi ste, mi smo, čitav naš ukleti rod je Raskoljnjikov.

Neprestano se u nama vodi bitka između svečoveka i nadčoveka.

Fjodora i Fridriha, odnosno Dostojevskog i Ničea.

Jedan unutrašnji rat, između onog koji uporno oživljava Boga i onog koji ga je ubio.

Naime, Dostojevski je prorekao da će duh svečoveka i nadčoveka ići pred vojskama.

Više nije samo pojedinac u raskolu između duha i tela, morala i amorala, hrišćanske dogmatike i iskoraka iz nje, traženja spasa i voljenja sopstvene sudbine. Ne, više nije u pitanju samo jedan čovek sada se radi o milionu, milijardi iskidanih ljudskih duša.

Čitav svet je u strašnom sukobu.

No, da bismo mogli nastaviti dalje upoznajmo se najpre sa pojmovima kojih se dotičemo.

Niče smatra da ideal čoveka nije dobar čovek već jak čovek.

Nadčovek je najveći oblik volje za moć, koji određuje smisao opstanka na zemlji.

On je više od čoveka, on je iznad njega i gadi se svega ljudskog.

„Cilj nije čovečanstvo, nego više no čovek! „ ,kako kaže sam Niče.

Afirmacija sebe, a ne robovanje natprirodnim silama svrha je života.

Učiniti nadčoveka gospodarom sveta značilo bi raščovečiti čoveka, ogoliti ga od svih

nametnutih vrednosti.

Nadčovek negira moral.

Doduše, i moral negira njega.

Ali, nije li moral samo zamisao?

Nije li moral ono što nam je nametnuto?

Nije li moral samo opravdanje običnih ljudi za sve njihove neuspehe?

Dostojevski bi rekao ne, Niče bi rekao da.

A šta biste vi rekli?

Primećujete li da sad i vi u ovoj prostoriji počinjete da se delite svojim odgovorima.

Dostojevski se čvrsto zalaže za princip svečoveka, ili kako ga neki nazivaju Bogočoveka.

Sam Dostojevski jeste svečovek.

On nalazi hrabrost u plašljivcu, dobro u zločincu, iskrenost u lažljivcu, trezvenost u pijanici, ljubav u mizantropu i nevinost u bludnici.

Njegov svečovek voli sve ljude, bez ikakve mere i računa se žrtvuje radi istih, plaćajući svojim odricanjima kartu večnosti.On veruje u jednoga Boga.

„Ali, veruje li taj tvoj Bog u tebe?“ , upitao bi ga Zaratustra.

Kad već raspredamo o Božijem karakteru...

„Šta je Bog radio dok nije stvorio svet? „ , zapitao se Beket.

Zaista, znate li vi možda?

Ne znate?

A znate li, možda, šta je čovek radio dok nije stvorio Boga?

Setih se sad nečega...

Postoji jedna legenda o tome kako je nastao Bog, naime pračovek je video kako je grom udario u drvo i zapalio ga, pred moći prirode on je pao ničice i pokorio se sili.

Meni se ova ideja ne sviđa, unižava uzvišeno, ali verovatno da je tačna.

Gledajući svet sa tog aspekta ideja o Bogu se rodila makar trenutak kasnije nakon svesnog čoveka.

Ako smo ga mi stvorili imamo li pravo i ideju u tom istom Bogu ubiti?

Niče kaže da je već mrtav, za Dostojevskog nikad neće umreti.

Ali, ako smo ubili Boga onda smo sami u otuđenom svetu.

Ako smo ubili nadu, onda je naša „Pandorina kutija“ ispunjena samo zlom, onda nema spasa.

Priznaću vam nešto, ja sasvim tačno i veoma oštro znam šta mislim i verujem. No da li to što mislim i verujem ja zaista mislim i verujem, o tome vrlo često nisam baš načisto.

Ja se slažem sa principom „amor fati“ ali nisam oplakala ubijenog Boga.

Ne, ne odričem se zemaljskog života, ali nada o večnosti i dalje tinja duboko u meni.

Ja i dalje verujem.

Ovo ne može biti sve.

Ovo ne može biti to.

Neophodno nam je više od ovoga.

Treba nam spas.

Ne smatram to slabošću, smatram hrabrošću to što priznajem da sigurno postoji nešto plemenitije od svih nas.

Čovek veruje kao što diše, da preživi.